

Beflignet være du.

Fra „Dagen“.

For nogle Aar siden, fortæller en ældre Præst, talte jeg en Søndag i Kirken over Ordene i Bjergrædten: „Men jeg siger eder: Hver eders Hænder, befligner dem, som eder bander, gør dem godt, som eder bander.“

Jeg havde saa stærkt som vel muligt, at disse Ord skulde fortaas lige efter Bogstaven. At Kristus ikke vilde give en saadan Anvisning, hvis det var umuligt for Mennesker at efterleve dem, og at, hvis man blot gik til Udseendet deraf i levende Tro paa ham, der havde talt, da vilde vi snart erfare ikke blot Muligheden af at elske vore Hænder, men Beflignelsen for os selv i at gøre det.

Jeg talte ud af min egen Erfarings dybeste Overbevisning og med al den Styrke, som Sandheden kan lægge i ens Ord. Og denne Tale bar Frugt. Den Søndag blev et Vennepunkt for en af mine Tilhørere — og muligens for en til, som ikke hørte mig.

I Kirksfens, hvor denne Prædiken blev holdt, boede to Farmere. De var Naboer, og deres Jord var iaa Side m Side, lige som ogsaa deres Haver lode sig se mod hinanden.

Dege var bleven velhavende i Aarenes Løb og havde efter deres egen Mening Maad til at være trofaste og stivnattede imod hinanden. Begge var desuden begavede med en hidtil, opfandende Natur. Det ene med det andet gjorde, at deres Tanter og deres Tid efterhaanden mere og mere anvendtes til „at gøre hinanden Helvede hedi“.

Den eneste spaltige Forskel, som Udenforskaende kunde opdage i de to Mandes Liv, var, at den ene aldrig forsømte Kirken, medens den anden aldrig mærkede Kirkebønnen med sin Stillelse.

tan; haardt imod haardt, det er, hvad jeg tror.“ „Dje for Dje og Land for Land, Slag for Slag, Blod for Blod.“ „Det var de gamle Jøders Lære, og den er der Mening i.“ „Men det er nok alligevel ikke Guds Mening.“ „Dg Kristus siger det saa bestemt.“ „Dg Præsten —“ „Maafte det dog alligevel er sandt, at det onde tun kan overvindes med det gode.“

„Prøv det! Prøv det!“ Han mente, disse Ord kom til ham som Guds Røst; men det var, som de taltes ud af hans eget Indre. „Prøv det!“ „Ja, man burde dog prøve det, vist vilde han prøve det; det skulde jo nok snart gives en Lejlighed.“ „Men hjælp du mig saa, min Herre og min Gud.“

Grundene over disse og beslagte Tanter naaede Manden hjem fra Kirken. Og Lejligheden præstere sig straks. Dette var heldigt, thi gode Forsætter taber deres Kraft ved at gemmes. Naboens stod udenfor og hilste ham straks med en Ladning mindre velvalgte Ord: „Jeg har taget dine Raab ind, som du bred ind paa min Rug, for du gik i Kirke — ha, ha, ha! Det er en rar Slags Hellighed, du dyrker.“

Det røde i Kirkeemandens Aarer begyndte allerede at varmes, og det tog skjælden længe for det at naa Røgespunktet. Særlig var den sidste Mundfuld — om hans Hellighed — bitter. Han belævede sig allerede paa et Svar, der kunde lide i Stind; men endnu før han fik Munden aabnet, hørte han atter Røsten: „Dg uden at sige et Ord, gik han langsomt ind i sin egen Stald. Han fælte, han maatte være ene.“

„Prøv det nu!“ „Ja, hvad var det nu, han skulde gøre?“ „Beflign! Beflign!“ „Men hvordan skulde han bære sig ad?“ De Præstier gav da heller aldrig ordentlig Bested. „Hørledes gik det til at befligne?“ „I dette Tilfælde burde det gøres med et Kostekest,“ lod det fra Naturbunden i ham selv, og det lod, som denne Stemme var fulgt af en raa Latier.

„Nej, nej, nej! Beflign, beflign!“ Træt og forvirret satte han sig ned paa en tom Kasse. „Hjælp mig, hjælp nu, du, som talte til mig paa Kirkevejen!“ „Og atter troede han at høre Røsten: „Prøv det: Beflignet være du, Nabo! Beflignet være du!“

Naboer i . . . County. Selvfølgelig gik Raabene fremdeles gennem Hegen. Selvfølgelig strabede den enes Høns i den andens Hane. Selvfølgelig traf man imellem Naboens Øns i sin egen Haverager. Men de gjorde, mærkelig nok, aldrig nogen nævnerdig Stabe. Medens de tidligere altid saa godt som ødelagde i Bund og Grund, hvad de satte deres Fødder paa.

„Hvad kunde det gøre, at de nippede et Straa hist og her; vore egne skal nok gøre Gengæld, naar de ser en Lejlighed.“ Der gik Maaneber paa denne fornuftige Maade, uden at der blev Lejlighed til nogen dybere Samtale Nabo og Nabo imellem. Men saa en Dag, da de fulgtes ad hjem fra Markten, kom en af dem til at røre ved Fortiden og lade et Ord falde om, at det dog egentlig var en Guds Lykke, at de nu kom saa godt ud af det med hinanden.

„Ja,“ sagde Kirkeemanden, „lad os sætte os ned, Nabo, saa skal jeg fortælle dig, hvordan det egentlig gik til.“ Og nu fortalte han udførlig og paa sin egen jævne Maade, hvad han havde hørt hin Søndag i Kirken, hvorledes han havde maattet kæmpe med sig selv paa Vejen hjem, og hvorledes han dog havde fulgt Formaningene; Beflign den, som bander dig.“

Naboens Øjne blev større og større, efter som Fortællingen stred frem; og da den var sluttet, var han nær ved at gaa bagover af Forbavselse. „Nej, nu har jeg den onde . . . om Forbavselse — nej, nu har jeg dog aldrig hørt Maag!“ „Dg det har du lært i Kirken?“ „Ja, det er jo da egentlig vor Herres eget Ord.“

„Ja, vel, ja, det forstaar sig — men det var jo da Præsten, der udlagde det.“ „Det var det, ellers havde jeg vel aldrig kommet til at tænke paa det.“ „Man skulde alligevel aldrig bande paa noget.“ „Nej, det er vist nok.“ „Ja, du forstaar nu ikke, hvad jeg tænker paa. Jeg har engang bandet paa, at jeg aldrig mere skulde sætte min Fod i en Kirke.“ „Dg det forstod du nu?“ „Jeg skal sige dig noget. Den Præst vi havde, hære!“ det var, hvor jeg kom fra, lod sig nu aldrig forstaa med, at „Religionen“ kunde bruges til noget, færend vi engang var døde, og saa syntes jeg ikke, der var meget ved den.“

H. J. P. Eder Jensen. En interessant Udtalelse af Præsident Kruger. Til det franste Blad „Matin“ har Præsident Kruger meddelt følgende, som vi med Glæde gengiver, da det kaster et ganske ejendommeligt Lys over den gamle Voerhøddings og hans Folks Tankegang og forklarer, hvad der er den inderste Kraft i dette Folks hestemodige Modstand overfor Englands Overmagt.

„Vi maa blot bevare vor Tro paa Herren og høre os under hans Bistille. Den Frihed, som vi forsvare, er en Gæve fra ham. Det er vor Pligt at kæmpe for den af al vor Magt.“ „Ide vilde det gaa os, dersom vi ikke forsvare vor Uafhængighed! Men lad os ikke gengælde ondt med ondt. Naar vore Krigsfanger landsforviges og henrettes, vil vi ikke følge dette lette Eksempel.“

Jeg ved nok, at den offentlige Mening undertiden forbømmer en Udelmødbighed, som den finder alfor vidtledende. Men Herren har sagt: „Hvornem tilhører mig.“ Vore Rindere og Børn lever i Fjansens Slag i den herste Glenighed og udfatte for at blive Dødens Bytte. Man haaber paa denne Maade at kunne udrydde vor Race. Men vi kan være uden Frygt. Gud har hidtil holdt sin Haand over os. Han laaber opstaa blandt os Mand, som under hans Ledelse gør sande Mirakler, saadanre som der fortælles om i den gamle Bibelfortælling.

Se, hvad der er haardt i den sidste Tid. Hvad skulde vi have gjort hvis Gud ikke havde kæmpet med os og for os, om han ikke havde bevaret os for Mødbashed og Svagbed? Vi er bare Mennesker, men hvad Gud gør for os, er overmenneskeligt. Han vil ogsaa føre os til Sejr til Slut; thi der, hvor Gud er, der er ogsaa Retten og Retfærdigheden. Sejren tilhører os; det kan ikke være anderledes, thi Gud er Herren, og uden hans Tilladelse kan vi ikke tilintetgøres.

Jeg har ved Begyndelsen af denne Krig sagt, at den vilde blive enstaaende og forbausende. Jeg sagde det ikke, fordi jeg stode paa vor egen Kraft. Vi vilde meget godt, at vi var et lidet Folk med indstrakte Hjalpepidler. Jeg gjorde heller ikke Krav paa at være nogen Profet, men jeg havde en urokelig Tillid til den Allerhøjstes ufejlbare Væbter. Han har jo sagt: Raab paa mig, naar du er i Nød, og jeg skal hjælpe dig. I Tillid til dette Løfte gentager jeg igen, at Verden vil blive forbaudet. Thi de, som endnu ikke tror paa Herrens Magt til at gøre Under, vil blive nødt til at tro derpaa, naar hans almægtige Haand griber direkte ind i Sphæraen.

Man har paastaat, at vore Republikere var annerkede, og at vi havde mistet vort Land og vor Nationalitet. Men i Guds Dine har denne Anseelse intet at sige; thi vore frie Borgere anerkender ingen anden Herre end ham. Det er fra ham, de har deres Rettigheder og Frihed, og saa længe han ikke vil tage Friheden tilbage, vil de forsvare den til Døden.

Man har proklameret, at Krigen var endt, at Freden var genoprettet i vore Dystrikter, at der bare var smaa Dyrer og Vandtandter tilbage af os. Men det er blevet aabenlyst for hele Verden, at disse Proklamationer strider mod det virkelige Forhold. Man har tilbudt os Fred med Anseelse, Benaadning og Pengeunderstøttelse til Genoprettelse af vore Tab. Men for hvilken Pris? Paa Betsning af vor Uafhængighed, som om den var en Genstand for Handel! Nej, al Verdens Statte kunde ikke betale vor Frihed; thi det er Gud, som har givet os den, og vi kan ikke give Afkald paa den uden at fornye Gud og forjense hans Forbandelse. Vi har, som vor Pligt var, appelleret til Mæglings af det internationale Voldgiftsraad, som er oprettet for at ordne Tvistigheder mellem de civiliserede Nationer. Vi har appelleret til de forskellige Regeringers Samvittighed. Hidtil er vor Bøn endnu ikke bleven hørt.

Paastub for at skjule samvittighedsløse Finansmands Grifbed, der kun havde det ene Maal at komme i Besiddelse af vore Guldbistrikter? Man har desuden sagt, at man kæmpede for Lighed i Rettigheder og at man hørten tragtede efter Landubdelelse eller Annekseion. Var det ikke et aabenbart Bedrag? Det er for at bevare os vore Rettigheder og vort Territorium, at man har slæbt det engelske Folk ind i denne skabesvangre Krig, som koster det saa umaadelige Statte i Menneskeliv og Penge.

Frærgnet de indfødte underholder Engelskmændene hos os en Arme paa 250,000 Mand, og denne Styrke er decimeret i Kamp og af Sygdomme. Hele denne Krigs Historie har været en eneste Sammenhængende og Sanhedens. Naar den virkelige Sammenhæng kommer for Dagens Øns, vil England røbe af Slam over at være faalede bedraget af dets Ledere og Ministre.

Disse Myndigheder har endnu ikke holdt op med dette frivillige Vidledelsesystem. Man tager sin Tilflugt til alle Slags Udflygter for at forlænge det engelske Folks Taalmodighed. Man paastaar, at vor Uafhængighed er uførelig med Freden i Sphæraen. Det er en Vagvaskelse. Det modfarte er sandt. Dersom man nægter os Uafhængighed, vil det være enslydig med en Krig uden Ende, evig Uorden og Forvirring i hele Sphæraen.

Man søger fremdeles at indbilde sig, at de britiske Folk, at Englands civile og militære Autoriteter er Herre i de to Republikker, administreret og styret dem. Men Englands herre er blot Herre paa de Steder, hvor deres Tropper er. Overalt forsvundet i Landet, og vort Land er meget stort, er Autoriteten fremdeles i vore Embedsmænds Hænder. Grovtrane er ingen Fremgang. Den gaar tilbage.

Der Dag følger den Englands herre tolosale Summer, og hvad der er et uopretteligt Tab, en betydelig Del af deres Prestige, Anseelse og politiske Indflydelse. Sandheden af mine Ord stadfæstes af Rendsgberingerne selv. En hæderlig Fred er endnu mulig. Den Dag, den engelske Regering og det engelske Folks Dine aabnes for det virkelige Forhold, vil Freden blive sluttet. Krigen forlænes tun ved vore Modstanderes Grifbed og Vagne. Jeg beider til Gud, at han til alle de andre Mirakler, som han har laadet sig til Gunst for os, ogsaa maa føje det, at Englands herre befries for deres Blindbed. Maafte han snart høre denne min Bøn. Han alene er Herren og Mesteren!“

At helbrede en Førfølelse i een Dag. „Wing Warner's White Wine of Tar Syrup, det bedste Høstemedel paa Jorden. 25 og 50 Cents.“

„1900“ Familie Vaskemaskine frit.

Tid, Arbejde og Udgifter ved Vask af Tøjet halverede. Ingen mere strubehøjning, Gnubning eller Skoqing af Tøjet. „1900“ Familie Vaskerens Sædes Frihed uden Deposition eller Forudbetaling af nogen Art. Fraagt betalt paa 30 Dages Frøde. Det er ubestridt, den mest arbejdsomme og hurtigste Vaskemaskine, der er opfundet for Familiebrug. Tidspåkravet er kun 10 Minutter. Den er simpel, let at betjene, og ingen Hjul, Støve, Gønger, Pumper, Løse eller ubestemte Maskinier. Den lever paa Vand og Høstet, og kræver ingen særlig Forberedelse af Tøjet. Den er billig og holdbar. Den er den mest lette og mest effektive Vaskemaskine i Markedet. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Ingen mere Væjning over Vaskeribed, Gnubning, Skoqing af Tøjet. Naar Vand og Tøjet er i, hvad der behøves. Den vil vaskes i et Vaskeribed, uden at man behøver at røre det. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed.

„1900“ WASHER CO., 25 Henry Street Binghamton, N. Y.

Enslags, Wis. 4. Jan. 1901. The „1900“ Washer Co., Binghamton, N. Y. Mine Gæster! Vaskemaskinen naaede frem til en god Stund. Hvad kan jeg sige for at udrette min Tilfredshed med den? Det er i Sandhed en Vaskemaskine og udretter netop, hvad de sagde. Jeg har ikke set et Vaskeribed, siden jeg begyndte at bruge Vaskemaskinen. Det er en Familie, som i Høstet, og de har brugt den i 3 Ugers Tid, og den er ubestridt den bedste, jeg har set. Den er billig og holdbar. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed.

Et Brev, Minn. 2. Nov. 1899. Mine Gæster! Vaskemaskinen er her og har gjort en stor Gavn. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed.

Aincaid, Minn. 30. Jan. 1901. Mine Gæster! Vaskemaskinen er her og har gjort en stor Gavn. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed. Den er den eneste, der kan vaskes i et Vaskeribed.

I den danske Koloni paa „Soo“ Banen I WARD COUNTY, NORD DAKOTA. Omrent 1000 Danst har taget Land i denne Koloni, udvalgt af Piretefamfundets Komite, og af disse har allerede de fleste bosat sig der. Endnu kan der faas godt Land til „Somefield“ der.

Villigt Stovland i Wisconsin, med ubæret Jord og rigeligt Vand. Det bedste naturlige Græsland i Amerika, særlig stiftet til Mejeridrift saavel som til almindeligt Agerbrug. En ny Bane er bygget til det store, gamle danske Settlement omkring Luc, Polk County, Wisconsin. Her kan endnu faaes meget, godt Land billig; beliggende nærved Kirker, Stoler, Mejerier og gode Veje. Lave Jernbanepreiser til Landpøgere. Skriv efter Landkort og illustrerede Fortællinger til D. W. CASSEDAY, Land and Industrial Agent „Soo“ Ry Minneapolis, Minn.

The Making of an American.

Jacob A. Riis Denne gode og interessante Bog er den mest værdifulde Stat paa Litteraturrens Omraade, skrevet af den mest fremragende Danst i Amerika. Heri er skildret en Emigrants Væpærligheder, hans Hjemme og mange Hindringer, som indtræffe i en Indvandrerens Liv. Jacob A. Riis er født i Ribe, og udvandrede i ung Alder til Amerika, hvor han prøvede mange Ting; men opnaaede at udrette meget for fattige Folk og de lavt funkte i New York. Hans tidligere Bog „How the other half lives“ gav ham første Rang som Forsfatter; men den nylige udkomne Bog „The Making of an American“ har opnaaet endnu højere Rang. Den er en Stat paa Litteraturrens Omraade, som enhver dans Mand burde læse. Bogen kalder meget tilbage fra det lærde, gamle Danmark, og er rigeligt illustreret med Billeder fra Ribe og Omegn. En god gammel Storleder staar først; Ribe Gamlekirke og mange andre Billeder fra Danmark findes i Bogen; Billeder af Forsfatteren, Skulstru og Børn samt mange andre Billeder fra New York o. s. v. Bogen er paa 443 Sider, godt indbundet i fint Skind og sælges portofrit fra Danst Luth. Publ. Houle til enhver, som ønsker den berømte Bog.

NORTH - WESTERN

Vancou F., E. & M. V. R. R. er den bedste til og fra

Sufferøemarkerne

Nord-Nebraska.

Alter-Malerier og andre Kunstmaalere, saalom Portretter, Blomster samt Landstæder og Marine-scener o. s. v. udføres smukt og billig. Billeder og færdige importerede Farver (Tube Colors) og præpareret canvas brugtes. Beskrivelser modtages paa Tysninger til Altræmmet o. s. v. H. JENSEN, 18 North Main St., Council Bluffs, Ia.

Enhver Landmand burde lobe Bogen Høstet og Høstet

Fordel og Fornøjelse. Madt Bærten, West Branch, Ia.

Det er en praktisk lille Bog, som alle, der interesseres sig for, hvorledes man kan faa Høstet Udbytte af sine Høns, vil have Gavn af at læse. Pris 25 Cts.

Danish Pub. Publ. House, Blair, Nebr.